

fordi Trængslen har forhindret dem deri. Naar der saa siges i Skrivelsen, at Kontrollen er saa udmærket, maa jeg dog betvivle dette. Jeg har ladet mig sige, at der begaas ikke saa ganske lidt Svig paa denne Strækning, idet Folk køre paa højere Pladser, end de have Lov til, og man kan jo ogsaa meget vel tænke sig, hvordan det kan udføres, idet Kontrollen i selve Toget jo sker paa den Maade, at en Mand kommer ind og ser Billeterne, men det kan ikke gennemføres, naar Toget er fyldt, og der er mange, som kunne rejse over lange Strækninger, maaske endog lige fra Helsingør til København uden at løse Billet. Jeg har Bevis for, at det er hændet, at der er købt to Tredjeklasses Billetter af Personer, som ere kørte paa anden Klasse. Naar Kontroløren da er kommen, faar han de to Tredjeklassesbilletter leveret, thi for dem har man jo Lov til at køre paa anden Klasse. Men kommer Kontroløren ikke, leverer vedkommende rejsende den ene Billet af ved Udgangen, og saa har han Billet til Returkørsel med det samme. Udgiften har været 2,000 Kr. pr. Station og Merudgiften har været ca. 1,000 Kr. Men det er dog ikke andet end en Skat, som paalægges de rejsende, som skulle benytte Banen, og dette synes jeg er urigtigt. Jeg synes, der var saa meget mere Grund til at tage Hensyn til Nordbanen og Kystbanen, som Nordsjælland jo er et Turistland, og nogle af Landets smukkeste Egne ligge der. Navnlige siden der er kommet Bane fra Hillerød til Helsingør og Gilleleje og siden til Frederiksværk, er det blevet saa meget lettere at komme til nogle af de smukkeste Punkter. Men ved at lægge alt for mange Hindringer for de rejsende, tror jeg ikke, vi faa Turiststrømmen den Vej. Der klages over Togforsinkelser ved vore Jærnbaner, og dem maa vi jo se at undgaa. Det kunde maaske ogsaa ske, hvis der ikke fra Togpersonalets Side skulde vises Publikum — man kan gerne sige ligefremme Barnepigetjenester, idet vi jo ikke en Gang selv maa lukke Kupédøren op — naar det skal gaa strengt til. Der vilde vist vindes megen Tid, hvis man kunde faa det her som i Udlandet, hvor det rejsende Publikum selv maa sørge for at komme ind i Toget og ud af det, det bliver deres egen Sag, og tage de fejl, kommer det til at gaa ud over dem selv. Men deraf følger ogsaa, at Togene baade fyldes og tømmes langt hurtigere end hos os. Jeg mener ganske vist ogsaa, at vi maatte søge at undgaa den livsfarlige Billetteringsmaade, der foregaar ved, at Billettøren skal gaa

langs Gangbrættet, men det vilde vi jo ogsaa kunne undgaa ved at faa indført Gennemgangsvogne. Da Tiden er saa lang fremrykket, skal jeg ikke dvæle længere ved denne Sag.

Jeg skal endnu kun sige et Par Ord om Anholt Havn, idet der i den Kreds, som jeg har den Ære at repræsentere, bor en talrig Fiskerbefolkning, som meget ønsker at faa en Havn ved Anholt, og som vilde blive meget skuffet, hvis det skulde vise sig, at Havnens Udførelse skulde blive forhalet. Fiskere fra Nordsjælland søge ikke sjældent op til Anholt, fordi der er det bedste Fiskevand, men det er et farligt Vand, og kommer der Storm, maa de ofte gaa Nord om Øen og søge Læ. Dette gaar ogsaa nok an, saa længe Vinden er Syd eller Sydvest, men slaar den fra Sydvest over i Vest, hvilket sker efterhaanden som det lave Lufttryk svinger om i Øst, bliver det farligt derovre, og endnu værre, naar Vinden gaar om i Nordvest eller Nord, saa kunne de ikke komme tilbage ad den Vej, de ere komne, fordi de skulle krydse op imod Vinden igennem det smalle Farvand mellem Anholt og Nordvest-Revet, i Særdeleshed naar det er Nat, selv om det ogsaa er blevet noget bedre, siden der er kommet et Ledefyr her. Naar Stormen slaar over i Nord eller Nordvest, have de kun en Udvej, nemlig den at hive Anker og holde sig uden for Kysten med Fare for at sætte Fartøj og Liv til. Derfor ser Befolkningen med Forhaabning hen til at faa en Havn deroppe, men det er en beskedent Befolkning, som ikke stiller store Krav, og den vil derfor være glad ved blot at faa en Nødhavn og tænker slet ikke paa at faa en Fiskerihavn anlagt der. Det vilde vist ikke en Gang være godt at faa en stor Fiskerihavn med tilhørende Fiskeribefolkning lagt oppe paa denne øde elendige Ø Anholt, hvor man ikke kan ønske nogen at bo. Vi saa, hvorledes det gik i 1888, da Isen skruede nogle Dæksfartøjer derop og afspærrede dem fra Omverdenen. De maatte den Gang slagte deres Heste deroppe for at faa noget at leve af. Saaledes kunde det jo gaa igen, og naar det Tidspunkt kom, da Øen ikke længer var provianteret, vilde det være i høj Grad uheldigt for Øen — for ikke at sige noget værre. Fiskerbefolkningens Ønsker gaa heller ikke længer end til en Nødhavn, og der kan ikke tvistes om, at et saadant Havneanlæg vil være betimeligt. Det hele, der kan være Spørgsmaal om, er, hvilken Art af Havn der vil være den heldigste. Jeg mener, at en Øhavn vilde være bedst, en landfast Havn vilde være i